

Estimats: a punt de cloure el sobre, m'arriba la seva carta del dia 19. Ben-
vinguda!

A mi també em sembla molt elevat el cost del viatge, però és el més
econòmic que hi ha. En els que resulta més barat, s'ha de pagar la travessia
d'aquí a Nova York i de L'Havre a Barcelona. Sumant-ho, resulten força més di-
ners. Per altra banda, en el preu que els vaig dir, ja hi està fet un 15 % de
descompte familiar i la reducció de tarifes per ésser fora de temporada. Es
tracta de la classe "Turista especial", la més econòmica per a una família;
tots aquests detalls, convé que els sàpiga l'Àngel, perquè no arribés a sem-
blar que, pagant ell, ens donem luxes. Potser seria bo confirmar els preus de
passatges (deu poguer-se fer per telèfon) de l'agència de la "Cia. Transatlàn-
tica" a Barcelona. El senyor Marinello va dir-nos que, darrerament, hi havia
hagut augments. Sigui com sigui, jo també confio sortir-me de tot i quedar bé
amb tot.

Estem engrescats pel "projecte" d'arribada a Bilbao, amb el pare i -pot-

ser- el Joan, en Manuel i en Vidal. Del Colomer que em parla el pare, no puc recordar-me'n gens. Qui és? Sospito una patinada de la meva memòria, perquè això que vulgui ésser dels primers en abraçar-me, indica un grau d'amistat que no mereix que l'ha-gi esborrat dels meus records.

També són moltíssim més cars del que pensava els visats de passaports. Només l'espanyol, ens costarà 250 pesos per cap (un total de 6.250 pessetes!) ultra els cinquanta per barba (1.250 pessetes) del passaport mexicà. Tot això ho vaig pagant pels diners que m'avança el xicot que m'ha comprat el despatx; que no quedi confús: el passaport és el que lliura el govern mexicà als seus súbdits que viatgen i el visat és el que ens donarà el consolat espanyol per a l'entrada al país. Arreglar papers, obtenció d'actes i certificats amb les legalitzacions corresponents, fa també una suma respectable. Però ho vaig fent tot... En Marinell-lo ens diu que anem bé de temps i que no ens hem de preocupar. En realitat, ens ha ajudat molt.

El pare diu que em veu, a través de les cartes, capficat i dubtós. Capficat sí. Dubtós, no. De fet, el capficament és inevitable, perquè vivim un interregne fantàstic i s'han de fer una colla de passos sense abandonar encara la feina habitual. A més, no deixa d'ésser un pas transcendental en la nostra vida i jo (ja ho saben de sempre) tinc tendència a prendre'm les coses a la valenta, exagerant una mica i

tot. La Rosa és més ponderada i els nens no tenen lloc per a res més que l'home sigui engrescament. I consti que el meu, d'engrescament, és enorme, la qual cosa contribueix a augmentar la meva exaltació.

Falta ja poc més d'un mes i mig. I els dies passen volant. La travessia en vaixell no és motiu d'augment dels meus capficaments. Més aviat penso que, si Déu vol, poden ésser les primeres vacances que tindrè en molts anys, i una experiència perquè els nens la puguin recordar:

Veig que segueixen la lluita pel pis o casa. Vostès, pares estimats, també deuen passar el seu tràngol, però els veig animats i coratjosos, cosa que em plau enormement.

En fi: ara tot depen de l'Àngel. Tant debo que estigui content, amb l'esperit elevat i sense preocupació per la seva nena o altres coses. Quan està optimista, és molt més assequible i la seva esposa, de totes maneres, ho és sempre i en tot moment, cordial i simpàtica.

Tanco. Repeteixo la forta abraçada, preparant ja la que ens haurem de donar "in vivo".

Pere